

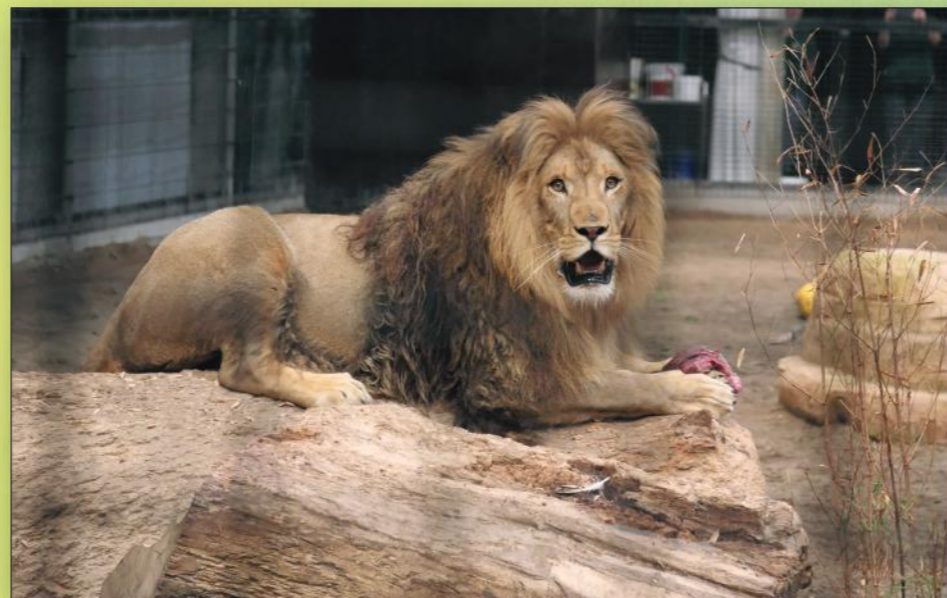
Oranje Leeuwenkoppen XXL

door Claudia Verhoeff

Na een kleine week vol dubbelzinnige hints raadt mijn vriend het uitje waar ik hem al een tijd op wil trakteren. Als ik het nummer *The lion sleeps tonight* opzet dat ik al de hele week in mijn hoofd heb en hem een zak oranje leeuwenkoppen XXL winegums geef denkt hij dat we de leeuwen gaan voeren. En dat klopt!!

*Ee-e-e-oh-mum-a-weh Ee-e-e-oh-mum-a-weh
In the jungle, the mighty jungle,
The lion sleeps toniiiiight
In the jungle, the quiet jungle,
The lion sleeps toniiiiight*

We gaan naar Stichting Leeuw om een tijgerworkshop te volgen. Hier worden katachtige roofdieren in nood opgevangen en voorbereid op een terugkeer naar de natuur. Tijgers, leeuwen en andere grote katachtigen worden namelijk wereldwijd ernstig bedreigd. Twee razend enthousiaste vrijwilligers ontvangen ons hartelijk en we starten de ochtend met een presentatie over wat Stichting Leeuw zoal doet. We krijgen een filmpje te zien van de quarantaine. Daar verblijven nieuwe dieren een maand ter observatie en (helaas) vaak ook om bij te komen van de stress, een lang transport of hun slechte verzorging tot dan toe.

Er wordt ook een medische keuring verricht en vaccinaties gegeven onder narcose. Na die maand krijgen ze een eigen verblijf en kunnen soms met een ander dier gekoppeld worden. Omdat alle dieren geboren zijn in gevangenschap zit een leven in het wild er voor hen niet meer in, maar het doel is wel te uiteindelijk te verhuizen naar een omheind stuk natuur in het land van herkomst. Zo is er in Thailand, Siberië en Zuid-Afrika een opvangcentrum waar de dieren per koppel een afgebakend stuk land van ongeveer 1.5 hectare krijgen. Hoe mooi is dat als je tot nu toe je leven lang onderdrukt geweest bent als circusdier of als

leeuw verwaarloosd en ondervoed was in een dierentuin in een land met oorlog.

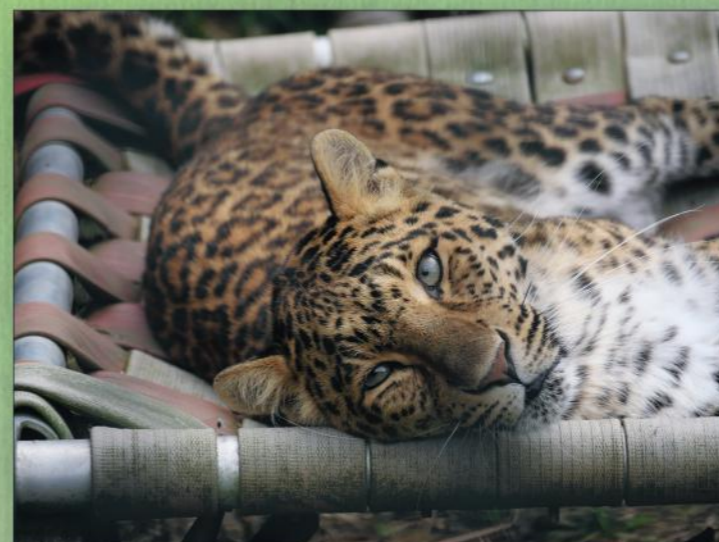
Nadat we uitgebreide instructies hebben gekregen gaan we het pad van de dierverzorgers volgen. Zo mogen we de groep niet verlaten, bukken of de dieren onze rug laten zien. Dat zou ertoe kunnen leiden dat we als prooi gezien worden! We moeten minimaal 30 cm afstand tot het hek houden, de dieren kunnen nog hun klauwen erdoor krijgen. We beginnen bij de jaagsimulator, uniek in de hele wereld. Een stuk vlees kan door middel van touwen en katrollen in alle mogelijke richtingen worden bewogen door een grote hal. Hiermee worden de dieren mentaal gestimuleerd en ontwikkelen ze een goede spieropbouw, flexibiliteit en wendbaarheid. Bovendien laten ze veel minder het trieste stereotype gedrag zien dat je vaak ziet bij wilde dieren in gevangenschap.

De eer is vandaag aan Remy, die als vijf maanden oud welpje in een hondenbench in een weiland bij Utrecht werd gevonden. Trots zit hij te wachten bovenop een rots midden in de hal en als je naar hem kijkt lijkt het alsof hij dwars door je heen kijkt. Zodra hij de katrollen hoort, vliegt hij soepel overeind ondanks zijn 160 kilo, werpt zich op het stuk vlees en hap.., slik.., weg! Even later wordt er een nieuw *snackje* zo groot als een vleesmaaltijd voor vier per-

sonen opgehangen. Nu wordt Remy meer uitgedaagd, hij rent door de hal, de rots op en af, langs het water, doet een paar missprongen en dan heeft hij beet, laat echter het stuk vlees tussen wat planten vallen en als hij dan eventjes heel beduusd kijkt zie ik ineens zoveel gelijkenis met onze eigen huistijgers...

Na het jagen laat de diervoorzorgster een medische training zien met Remy, waardoor onderzoek onder narcose zoveel mogelijk wordt voorkomen. Met kleinere stukjes vlees en een lange pincet laat ze Remy voor het hek heen en weer lopen, zijn bek een stukje openen, tegen het hek opspringen waarbij we de voetzolen en buik kunnen bekijken. Volledig gebiologeerd staan we op een meter afstand te kijken en dan ineens: draait hij zijn kont naar ons toe en sproeit! Wowww, we werden bijna geraakt! En wat een lucht...!

We krijgen een rondleiding door de keuken waar het vlees gesneden wordt, wel vier koeien in een week. En we zien de operatiekamer, met bloedanalyse apparatuur en een *bloedbank* waar van elk dier bloed bewaard wordt als referentie. Daarna gaan we een smal paadje op die ons vlak langs alle bewoners van Stichting Leeuw leidt en de vrijwilligsters raken niet uitgepraat over de dieren. Ze kennen ze allemaal bij naam, weten wat hun achtergrond is, we horen wat hun karakter is, of ze van jagen of luiere houden, hun vijver als verzamelplaats van speelgoed zien, op welke buurman of buurvrouw ze wel of juist niet gesteld zijn, welke fysieke problemen ze hebben door hun bewogen verleden. We luisteren aandachtig terwijl we in ganzenpas achter elkaar aanlopen, langs de ene kant het hek met klimplanten begroeid, bruin van het sproeien, langs de andere kant het hek waar we steeds afstand van houden. En we kijken onze ogen uit! Wat een prachtige dieren, zo dichtbij. Als ze ons aankijken knipogen we met twee ogen een paar keer, tot ze hetzelfde terugdoen, een teken dat we geen kwaad in de zin hebben. Tussen

ruiken. Horen? Nee, je hoort hem helemaal niet, ongelooflijk hoe zachtjes ze kunnen lopen met zoveel kilo's. Hij draait zich om, komt naar het hek toe en gaat in borstbuikligging voor ons liggen, lijkt gewoon mee te luisteren naar het verhaal van de vrijwilligster over hemzelf.

door breekt even de zon door en lijkt vooral de vacht van de Bengaalse tijgers goud op te lichten. Leeuwen, Bengaalse en Siberische tijgers, twee poema's, Noord-Chinese panters, een zwarte panter en een Perzische panter. Remy, Brami, Laksmi, Sita, Aslan, Ayla, Simba, Elsa, Cesar, Bakari, Jessy, Dumi, Sarabi, Fred, Chen, Sya, Vincent, Noëlle, Akilla, Iwan, Drago, Bombay, Bohdana, Vladimir, Valesca, Kuma, Goha en Afroditte. We leren ze allemaal een beetje kennen door hun verhaal dat verteld wordt. Uit het circus, in een veel te kleine kooi op een markt in Irak, uit een safaripark, illegaal bij een particulier vandaan en in beslag genomen, tot zelfs een TV ster van verschillende films. Hoezo born to be wild...

Dat laatste wordt me duidelijk als we langs het verblijf van Bombay lopen, een enorme Siberische tijger. Hij ligt op zijn rug te slapen in de zon. Want net zoals onze huiskatten doen ze dat het grootste deel van de dag: slapen! Het is toch echt net een huiskat zoals hij daar ligt te luiere. Hij komt overeind, rekt zich uit en loopt langs ons groepje waarbij we hem van 30 cm afstand kunnen zien en

verhaal van de vrijwilligster over hemzelf. En dan gebeurt het. Hij kijkt me recht aan met prachtige grijsblauwe ogen, we hebben oogcontact en ik kan niet stoppen met hem aan te kijken. Ik knipper een paar keer traag ter geruststelling en hij doet hetzelfde. Hij kijkt een paar keer naar ons allemaal en mij weer aan. Wauw, wat een mooi moment, zo'n prachtig dier, met die enorme kattenpoten aan mijn voeten en het lijkt bijna of hij ligt te spinnen. Onvergetelijk.

Op de terugweg naar huis besluiten we ieder een dier te adopteren, een symbolische adoptie voor het goede doel. Ik heb mijn keuze natuurlijk al lang gemaakt. :-) De rest van de middag luiere we in onze tuin, vol van alle indrukken en knabbelen we op een paar leeuwenkoppen XXL. Vlak voordat ik in slaap val is ie er weer in mijn hoofd:

*Hush my darling, don't fear my darling,
The lion sleeps toniiiiight
Hush my darling, don't fear my darling,
The lion sleeps toniiiiight
Ee-e-e-oh-mum-a-weh Ee-e-e-oh-mum-a-weh*

Alkmaar Noord DIERENARTSEN PRAKTIJK

www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

